

maraton.slo-timing.com

dom, če se ne motim, 3:13. Taki dosežki so bili zanj takrat resda že preteklost. Tekati se je učil pri slikarju Ivu P., sicer ljubiteljskem trenerju, ki mu je, kadar je kaj pojarmal, govoril: »Kaj, a ti še hropeš? Potem lahko tečeš hitreje!« Nazadnje so pod tem režimom šle dimeljske kite, tako da lahko zdaj le še kolesari. (Pozneje je nastopil le še enkrat iz kurtoaznosti, ko so ga kot predsednika OO LM povabili organizatorji Londonskega maratona. Tja je prišel že skoraj invaliden, pa še brez treninga. Bilo mu je nerodno, da se ne bi izkazal, pa se je odločil za optimističen tempo. Tega se je sredi dehidracijskih blodenj zavedel, ko ga je na 25. kilometru prehitela maskota »nosoroga« iz papirne kaše, pod katero je počasi, pa sigurno »polagal ploščice« parček značilno angleških ekshibicionistov.)

A da se vrnem v Ljubljano. Pod Andrejevim vodstvom sem tekel 3:33'19". Bil sem dokaj nezadovoljen, a pozneje se je izkazalo, da bi moral biti presrečen. Zvočni zid treh ur in pol je ostal zame namreč trajno neosvojljiv. Naslednjo pomlad sem si na »Žici« namreč, potem ko sem pod Andrejevim vodstvom – »Pa saj še hropeš!« – zadnjih osem km tekel z nenehnim krčem v mečih, nakopal globinsko mišično poškodbo, zaradi katere me ne glede na še tako izvrstno pripravljenost okrog 30. kilometra vselej upočasnji krč.

Ko je bil Maraton končno uvrščen v program mestnih prireditev, mu po logiki birokratskega vzdrževanja statusa quo ante ni več grozilo črtanje, čeprav je bilo treba seveda bdeti nad njim v času sprejemanja proračuna – ko so se praviloma tudi okrepili pritiski na Andreja kot glasovalca. Tako se je ta idealist in poštenjakar hočeš nočeš koval v »realpolitika«.

Iz časa pred 2. LM (14. 10. 97) hranim npr. naslednje njegovo pismo:

»Kot sem ti že poročal, so levi pritiskali name v zvezi s pooblastili podžupanov, vendar sem jih zavračal z načelnim tolmačenjem tega pravnega vprašanja. Povedal sem, da bom tako stališče zavzel tudi na izredni seji. Tega niso sprejemali, češ 'pusti ti načelnost, držiš s ta desnimi ipd.' Ne samo da sva imela enaka stališča s Kovačičem – kot sem neuradno izvedel, sta celo Potrč in Ribičič, ki sta bila konzultirana, pritrčila pravni korektnosti mojih pravnih argumentov.

Danes zjutraj pa mi Gojc (Zalokar, šef Timinga, ki je prireditev postavljal in jo še postavlja, op. B. G.) zgroženo telefonira, da Oddelek za urbanizem ne da dovoljenja za start na Prešernovem trgu (zlasti glede na postavitev šotorov), češ da je to v nasprotju z njegovo namembnostjo, da je že preveč raznih prireditev na tem osrednjem trgu ipd. Kličem Antona C., podžupana, ki mi pove, da je stališče stroke dokončno in nepremakljivo. Vprašam, kaj

se da narediti, pa pove, da lahko – danes še – on sam spremeni tako odločitev in izda pozitivno odločbo, po glasovanju na popoldanski izredni seji pa verjetno ne več. Prosim ga, naj torej to stori, on mi obljubi, seveda pod pogojem da že več kaj...

Danes popoldne torej nisem šel na izredno sejo o podžupanih.«

Tretji maraton, leta 1998, mi je ostal v spominu po tem, da sem na njem postavil rekord (3:33'09), čeprav je bila proga za dvesto metrov daljša od prvotne. Start je bil namreč prestavljen, češ da startni hrup sicer moti službo božjo v Marijini cerkvi na Prešernovem trgu. Tako smo startali izpred Stolne cerkve na Vodnikovem trgu. (Pozneje, ko je udeležba prerasla vsa pričakovanja in je bilo treba dati prostor 5000 in več udeležencem, se je start preselil na Zvezdo.)

Iz tega časa (17. 11. 98) hranim tudi naslednji zapis: »Danes Andrej: Slavc S. mu je povedal, da je Vika P. zelo užaljena, ker da sem na neki predstavitvi ali soočenju izjavil, da sem se na maratonu na startu začudil, ko sem zagledal »čarovnico s pištolo.« Do danes sploh nisem vedel, da je bila županja starterka.

Najtežje se je braniti, kadar si nedolžen. Slavcu S. sva potem rekla, naj županji zatrdi, da gre za natolcevanje, in naj skuša pozvedeti in mi sporočiti, kje natanko naj bi se bilo to zgodilo – potem bom vsaj lahko postregel s konkretnim alibijem, češ sploh me ni bilo zraven ipd.

Zadeva je name očitno učinkovala. V naslednjem tednu me je županja večkrat preganjala v sanjah, in nazadnje sem tekel piškavih 3:44 – kot pod urokom.

Iz leta 1999 je tole Andrejevo pismo županji.

»Spoštovana gospa P., želim se Vam zahvaliti za vašo udeležbo na 4. Ljubljanskem maratonu in obenem izreči iskreno obžalovanje zaradi ne ljubega incidenta, za katerega se Vam v svojem imenu in v imenu organizacijskega odbora globoko opravičujem. Kot predsednik organizacijskega odbora, ki ste ga ste imenovali s svojim sklepom, prevzemam vso odgovornost, čeprav moram kot 'olajševalno okoliščino' navesti, da je Ljubljanski maraton v štirih letih tako prerasel prvotne okvire, da ga naš amaterski odbor ne zmore več v vseh podrobnostih obvladovati. Neprijetne situacije, ki ste se v njej znašli, kratko malo nismo predvideli, čeprav bi jo bili očitno morali.

Prosim Vas za sprejem, da bi se Vam lahko skupaj z direktorjem prireditve g. Zalokarjem osebno opravičila, se z Vami pomenila o nadaljnji usodi prireditve (vprašanja profesionalizacije, spremembe proge, spremembe redarske službe, odmevi itn.).«

Če me spomin ne vara, so redarji ustavili županjo, ki je niso prepoznali, tako da ni mogla do VIP šotora in je s hčerko užaljena odšla domov.

Za politika je prepoznavnost pač sine qua non.

Leta 2000 je bilo že jasno, da število udeležencev naraste vsako leto za okroglih 30 odstotkov. Ta rast je tokrat zalotila organizatorja, tako da je prireditev dokaj zašepala. Tako je bil recimo po nepotrebem otežena prijava (ki je bila mogoča samo v Hervislu, ki je bil sponzor). Da manjka denarja, se je videlo tudi po tem, ker pri izdaji majic in števil in varnostnih sponk niso dali zraven niti PVC vrečke! Te hibe je OO pozneje odpravil.

Tekel sem 3:35'40.

Leta 2001 in 2002 sem tekel krepko pod dvema urama – obkrat žal samo na 21 kilometrov. Leta 2001 sem namesto na Ljubljanca šel na goriški maraton, ki poteka tri tedne pozneje, kajti operacija uretre mi je prestavila treninški ciklus. Tekel sem 3:36. Isto se je ponovilo leta 2002, le da sem bil veliko slabše pripravljen, saj sem imel avgusta zoprno operacijo kile. Tekel sem 3:57.

Spomladi leta 2003 je izbruhnulo vprašanje enakopravnosti med tekači in tekačicami. Pomagal sem Andreju pri oblikovanju naslednjega sporočila:

'Resnična emancipacija bi bila pač, če bi ženske tekle hkrati z moškimi in se kosale z njimi. Da bi ženske lahko osvajale najvišja mesta, je potrebna torej »pozitivna segregacija«, »apartheid« med moškimi in ženskimi tekmovalcem. Tako imamo na LM dve veliki kategoriji, ki tekmuteta vsaka zase in ločeno.

In kaj je množično maratonsko tekmovalstvo v udeležbenem smislu? Kot še pri marsikaterem športnem tekmovalcu gre za »množično spretnostno igro posameznikov/posameznic«, pri kateri udeleženec/udeleženka prispeva vložek, vložki gredo v sklad, najboljši pa potem poberejo iz tega sklada nagrade. Več ko je udeležencev, več je vložkov in višje so nagrade.

Prejšnja leta so bile ženske na LM v tako izrecni manjšini, da je bila vsota njihovih vložkov zanemarljiva, sklad za nagrade ustrezno zanemarljiv, nagrade pa v resnici nesorazmerno visoke glede na prispevek »po spolu«. (Ker tekmujejo ženske posebej kot moški, je povsem prav, da moški s svojimi vložki ne »financirajo« ženskih nagrad, kajti ravno to bi bilo skregano z bistvom enakopravnosti med spoloma.) Ker pa sredstva prispevajo tudi organizator in sponzorji (ta sredstva gredo seveda tudi za druge postavke, predvsem za organizacijo samo), smo lahko nagrade kolikor toliko izenačevali, pač po načelu solidarizacije oz., po domače rečeno, protežiranja ženske strani.'